

Υπόθεση Yildiz κατά Αυστρίας¹

Απέλαση αλλοδαπού λόγω καταδίκης του για διάπραξη εγκλημάτων ήσσονος σημασίας και επιβολής προστίμου για διοικητικές παραβάσεις – Δημιουργία οικογένειας στην Αυστρία με ομοεθνή του που γεννήθηκε, ζει και εργάζεται στη χώρα αυτή – Διαζύγιο – Δικαίωμα του απελαθέντος πατέρα να επικοινωνεί ελεύθερα με την κόρη του – Ανήκει στις εθνικές αρχές και κυρίως στα δικαστήρια το έργο της ερμηνείας και εφαρμογής της εθνικής νομοθεσίας – Το Δικαστήριο αξιολογεί την ύπαρξη ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής κατά την έννοια του άρθρου 8 της Σύμβασης λαμβάνοντας υπόψη το χρόνο που το μέτρο επέμβασης κατέστη οριστικό και αμετάκλητο.

Εφαρμοστέο δίκαιο :

Άρθρο 8 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης «δια την Προάσπισιν των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών (Ν.Δ. 53/1974, ΦΕΚ 256, τ. Α'), όπως τροποποιήθηκε με το Πρωτόκολλο Νο. 11 (Ν. 2400/1996, ΦΕΚ 96, τ. Α')

Πραγματικά Περιστατικά: Οι προσφεύγοντες, ο κύριος και η κυρία Yildiz και η κόρη τους γεννήθηκαν το 1975, το 1976 και το 1995 αντίστοιχα. Όταν άσκησαν την προσφυγή διέμεναν στην Αυστρία.

Ο κύριος Yildiz εισήλθε στην Αυστρία το 1989 για να ζήσει με τους γονείς του και τα αδέρφια του. Από το 1994 συγκατοικεί με την δεύτερη των προσφευγόντων, που από τη γέννησή της ζει στην Αυστρία. Παντρεύτηκαν κατά το μουσουλμανικό δίκαιο τον Απρίλιο του 1994 και κατά το αυστριακό το Μάρτιο του 1997. Η κόρη τους γεννήθηκε στις 14.8.1995.

Στις 5.1.1993 ελβετικό δικαστήριο καταδίκασε τον κύριο Yildiz για μικροκλοπή σε τριήμερη φυλάκιση με αναστολή.

Στις 19.5.1993 το δικαστήριο του Dornbirn καταδίκασε τον πρώτο προσφεύγοντα για κλοπή χωρίς να απαγγείλει ποινή. Ενώπιον του δικαστηρίου αποδείχθηκε ότι το 1992 είχε κλέψει είδη οικιακής χρήσης, δύο χρυσά δακτυλίδια και ένα χρυσό βραχιόλι, συνολικής αξίας 25.000 αυστριακών σελινίων (που αντιστοιχούν σε 1.817 ευρώ).

Το 1992 και το 1993 ο κύριος Yildiz καταδικάστηκε για τρεις ήσσονος σημασίας παραβάσεις του κώδικα οδικής κυκλοφορίας να καταβάλλει πρόστιμο 300, 500 και 1000 αυστριακών σελινίων αντίστοιχα. Από τον Φεβρουάριο έως τον Απρίλιο του 1994 δικάστηκε τρεις φορές επειδή οδηγούσε αυτοκίνητο χωρίς άδεια ικανότητας οδήγησης και καταδικάστηκε σε πρόστιμο 3.000, 4.000 και 5.000 αυστριακών σελινίων αντίστοιχα.

Στις 28.2.1994 και ενώ οδηγούσε χωρίς άδεια ικανότητας οδήγησης παραβίασε ερυθρό σηματοδότη και υπερέβη το όριο ταχύτητας των 60 χιλιομέτρων οδηγώντας με ταχύτητα 170 χιλιομέτρων. Στις 6.4.1994 καταδικάστηκε από την Περιφερειακή Αρχή του Dornbirn σε πρόστιμο 14.500 αυστριακών σελινίων.

Στις 21.9.1994 η Περιφερειακή Αρχή του Dornbirn επέβαλε στον κύριο Yildiz πενταετή απαγόρευση διαμονής.

Η προσφυγή που άσκησε κατά της προαναφερόμενης διοικητικής απόφασης απορρίφθηκε από την Αρχή Δημόσιας Ασφάλειας του Vorarlberg στις 24.1.1995.

Κατά τη διαμόρφωση της κρίσης της η Αρχή επικαλέστηκε την εσωτερική νομοθεσία περί αλλοδαπών σύμφωνα με την οποία προϋπόθεση για την απαγόρευση διαμονής αλλοδαπού είναι, μεταξύ άλλων, η από εθνικό ή αλλοδαπό δικαστήριο καταδίκη του ή σε περίπτωση επιβολής προστίμου η πέραν της μιας φορές καταδίκη του από διοικητική αρχή για σοβαρό παράπτωμα διοικητικής φύσης. Κατά την Αρχή στην περίπτωση του προσφεύγοντα πληρούνταν και οι δύο προϋποθέσεις. Λαμβάνοντας υπόψη την παραμονή του προσφεύγοντα στην Αυστρία από το 1989, το γεγονός ότι στη χώρα αυτή ζούσε η οικογένειά του, τη συγκατοίκησή του με ομοεθνή του η οποία είχε γεννηθεί στην Αυστρία και την απασχόλησή του η Αρχή δέχθηκε ότι η απαγόρευση διαμονής συνιστά επέμβαση στο δικαίωμα του κυρίου Yildiz για σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής του ζωής. Όμως, ήταν αναγκαία για τους λόγους που ορίζει η διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 8 της Σύμβασης, κυρίως για την πρόληψη της εγκληματικότητας και για την προστασία των δικαιωμάτων των άλλων. Αξιολογώντας την επίμονη άρνηση του προσφεύγοντα να συμμορφωθεί με την αυστριακή νομοθεσία η Αρχή συμπέρανε ότι ήταν πιθανόν να διαπράξει παρόμοια αδικήματα στο μέλλον. Έτσι, παρά το υψηλό επίπεδο ενσωμάτωσης του κυρίου Yildiz στην Αυστρία το δημόσιο

¹ Δημοσιευμένη στην [Επετηρίδα Δικαίου Προσφύγων και Αλλοδαπών 2003](#), εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα, Αθήνα – Κομοτηνή.

συμφέρον που επέβαλε την έκδοση της απαγόρευσης διαμονής υπερίσχυε του δικαιώματός του να συνεχίσει να ζει στη χώρα. Η απόφαση αυτή κοινοποιήθηκε στον κύριο Yildiz στις 8.2.1995.

Στις 11.5.1995 διατάχθηκε η σύλληψη και η κράτηση του προσφεύγοντα με σκοπό την απέλασή του από την Αυστρία.

Στις 13.6.1995 το Συνταγματικό Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα του κυρίου Yildiz για επανεξέταση της υπόθεσής του κρίνοντας ότι δεν είχε πιθανότητες να τύχει ευνοϊκής έκβασης.

Στη συνέχεια ο κύριος Yildiz άσκησε προσφυγή ενώπιον διοικητικού δικαστηρίου. Επικαλούμενος εσφαλμένη εφαρμογή του νόμου ζήτησε την ακύρωση των αποφάσεων που διάτασσαν την απαγόρευση διαμονής στην Αυστρία. Ισχυρίστηκε ότι οι προσβαλλόμενες αποφάσεις παραβίαζαν το δικαίωμά του σε σεβασμό της ιδιωτικής και της οικογενειακής του ζωής. Ειδικότερα, υποστήριξε ότι με την απόφαση απαγόρευσης διαμονής οι αρμόδιες αρχές είχαν παραλείψει να εξισορροπήσουν το συμφέρον του να παραμείνει στην Αυστρία με το δημόσιο συμφέρον. Αν και είχε καταδικαστεί για κλοπή δεν επιβλήθηκε σε βάρος του ποινή. Οι υπόλοιπες καταδίκες αφορούσαν διοικητικά παραπτώματα. Ούτε η αρραβωνιαστικιά του, η δεύτερη προσφεύγουσα που είχε γεννηθεί, ζούσε και εργαζόταν στην Αυστρία, ούτε η κόρη τους, η τρίτη προσφεύγουσα μπορούσαν να τον ακολουθήσουν στην Τουρκία.

Περαιτέρω, ο κύριος Yildiz υποστηρίζει ότι από την 1η Ιανουαρίου 1995 η Αυστρία είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ένωσης και άρα δεσμευόταν από τη Συμφωνία Σύνδεσης Ευρωπαϊκής Ένωσης και Τουρκίας. Σύμφωνα με τη Συμφωνία αυτή και τις αποφάσεις εφαρμογής της οι τούρκοι εργαζόμενοι που απασχολούνται νόμιμα σε κάποιο κράτος μέλος για συγκεκριμένη περίοδο έχουν δικαίωμα ελεύθερης πρόσβασης στην αγορά εργασίας και δικαιούνται άδεια παραμονής. Σε αυτό το πλαίσιο ζήτησε από το διοικητικό δικαστήριο να υποβάλει προδικαστικό ερώτημα στο Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατ' εφαρμογή του άρθρου 177 παρ. 3 της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας. Επιπλέον, μέτρα δημόσιας ασφάλειας μπορούν να διαταχθούν σε βάρος των προαναφερόμενων εργαζομένων μόνον εφόσον αποτελούν πραγματικό κίνδυνο για το δημόσιο συμφέρον της κοινωνίας της χώρας υποδοχής. Κατά συνέπεια, είναι αντίθετη με το κοινοτικό δίκαιο η απαγόρευση διαμονής που πλήττει το παιδί οικογένειας μεταναστών που έχει διαπράξει ήσσονος σημασίας αδικήματα.

Στις 10.8.1995 το διοικητικό δικαστήριο αποφάσισε την αναστολή εκτέλεσης της προσβαλλόμενης απόφασης. Στις 11.8.1995 ο κύριος Yildiz απολύθηκε από τα κρατητήρια.

Στις 4.12.1996 το διοικητικό δικαστήριο απέρριψε την προσφυγή του κυρίου Yildiz. Έκρινε ότι η προσβαλλόμενη απαγόρευση διαμονής εξυπηρετούσε τους σκοπούς που ορίζονται στη διάταξη της παραγράφου 2 του άρθρου 8 της Σύμβασης, κυρίως την πρόληψη της εγκληματικότητας και την προστασία των δικαιωμάτων των άλλων. Περαιτέρω, η Δημόσια Αρχή Ασφαλείας είχε εφαρμόσει την αρχή αναλογικότητας, δηλαδή είχε εξισορροπήσει τα αντιμαχόμενα συμφέροντα. Λαμβάνοντας υπόψη ότι ο πρώτος από τους προσφεύγοντες είχε διαπράξει πολλά ποινικά αδικήματα και διοικητικά παραπτώματα για παρατεταμένο χρόνο το δημόσιο συμφέρον υπερίσχυε του ιδιωτικού, ακόμα και στις περιπτώσεις όπου ο αλλοδαπός είναι ενσωματωμένος στην αυστριακή κοινωνία.

Ως προς το επιχείρημα του κυρίου Yildiz για την εφαρμογή της Συμφωνίας Σύνδεσης Ευρωπαϊκής Ένωσης και Τουρκίας και ειδικότερα της απόφασης 1/80 του Συμβουλίου Σύνδεσης, το διοικητικό δικαστήριο απεφάνθη ότι τα δικαιώματα που προστατεύει εφαρμόζονται μετά από συγκεκριμένο αριθμό ετών νόμιμης απασχόλησης. Ο πρώτος προσφεύγων παρέλειψε να γνωστοποιήσει τα σχετικά πραγματικά περιστατικά στις διοικητικές αρχές, και ειδικότερα εάν εργαζόταν στην Αυστρία την κρίσιμη περίοδο. Έτσι δεν μπορούσε να κατηγορηθεί η Αρχή Δημόσιας Ασφάλειας του Vorarlberg ότι δεν έλαβε υπόψη της την προαναφερόμενη Συμφωνία και Απόφαση. Η απόφαση του διοικητικού δικαστηρίου κοινοποιήθηκε στον κύριο Yildiz στις 20.1.1997.

Στις 16.6.1997 κοινοποιήθηκε στον πρώτο προσφεύγοντα διαταγή να αναχωρήσει από την Αυστρία, με την οποία συμμορφώθηκε στις 1.7.1997.

Ο κύριος Yildiz ζει προς το παρόν στην Τουρκία. Η ισχύς του μέτρου της απαγόρευσης διαμονής εξέπνευσε το Σεπτέμβριο του 1999. Όμως, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς του, που δεν αμφισβητούνται από την κυβέρνηση, οι πιθανότητες νόμιμης επιστροφής και εισόδου του στην Αυστρία είναι περιορισμένες και προϋποθέτουν μακρά περίοδο αναμονής.

Φαίνεται ότι από τα τέλη του 2000 έως τις αρχές του 2001 τον κύριο Yildiz επισκέφθηκαν στην Τουρκία η σύζυγός του και η κόρη του, που διέμειναν μαζί του για αρκετό διάστημα. Το Μάρτιο του 2001 ο κύ-

ριος και η κυρία Yildiz χώρισαν. Σύμφωνα με την απόφαση του διαζυγίου που εκδόθηκε από τουρκικό δικαστήριο, η επιμέλεια του παιδιού ανατίθεται στη μητέρα ενώ ο πατέρας έχει δικαίωμα ελεύθερης επικοινωνίας με την κόρη του. Το Σεπτέμβριο του 2001 η κυρία Yildiz επέστρεψε στην Αυστρία όπου έχει δικαίωμα μόνιμης εγκατάστασης και εργασίας. Ανέθεσε προσωρινά τη φροντίδα της κόρης της στους συγγενείς της που ζουν στην Τουρκία και προτίθεται να αναλάβει αργότερα τη φροντίδα της στην Αυστρία.

Νόμω Βάσιμο: Α) Ανήκει στις εθνικές αρχές και κυρίως στα δικαστήρια το έργο να ερμηνεύουν και να εφαρμόζουν την εθνική νομοθεσία. **Β)** Ανήκει στα συμβαλλόμενα κράτη η υποχρέωση προάσπισης της δημόσιας τάξης. Πηγάζει από γενικά παραδεδομένη αρχή του διεθνούς δικαίου και περιορίζεται από τις συμβατικές τους υποχρεώσεις η εξουσίας τους να ελέγχουν την είσοδο και την παραμονή των αλλοδαπών στο έδαφός τους. Γι' αυτό το σκοπό μπορούν να απελαύνουν τους αλλοδαπούς που καταδικάζονται για ποινικά αδικήματα. Όμως οι σχετικές αποφάσεις τους στο μέτρο που συνιστούν επέμβαση στο δικαίωμα σεβασμού της οικογενειακής ζωής πρέπει να είναι αναγκαίες σε μια δημοκρατική κοινωνία.

Σκεπτικό : Α) Επί της παραβίασης του άρθρου 8 παρ. 1 της ΕυρΣΔΑ: 29... Ενώπιον του Δικαστηρίου οι προσφεύγοντες υποστήριξαν ότι καθοριστικής σημασίας για την αξιολόγηση της οικογενειακής ζωής ήταν ο χρόνος που κατέστη ανέκκλητο το μέτρο της απαγόρευσης διαμονής, δηλαδή η 1^η Ιουλίου 1997. Έως την προαναφερόμενη ημερομηνία οι δύο πρώτοι είχαν ζήσει μαζί για περισσότερα από τρία χρόνια και η κόρη τους ήταν ενός έτους και δέκα μηνών. Οι μετέπειτα εξελίξεις, όπως είναι το διαζύγιο ήταν συνέπεια του χωρισμού που επέφερε η εκτέλεση του μέτρου της απαγόρευσης διαμονής και ειδικότερα της αδυναμίας της κυρίας Yildiz να προσαρμοσθεί στη ζωή της Τουρκίας ...

30... 31... 32... 33. Η κυβέρνηση της Τουρκίας υποστηρίζει ότι μέτρο της απαγόρευσης διαμονής συνίστα επέμβαση στην ιδιωτική και οικογενειακή ζωή των προσφευγουσών. Ακόμα και εάν δεν λαμβανόταν υπόψη ο γάμος του κυρίου και της κυρίας Yildiz κατά το μουσουλμανικό δίκαιο δεν χωρεί αμφιβολία ότι έχουν δημιουργήσει οικογένεια. Ο πρώτος από τους προσφεύγοντες έφθασε στην Αυστρία σε νεαρή ηλικία για να ζήσει με την οικογένειά του ενώ η κυρία Yildiz και η κόρη τους έχουν γεννηθεί στη χώρα αυτή... Η τουρκική κυβέρνηση υπογράμμισε ειδικότερα ότι ο κύριος Yildiz διέπραξε τα αδικήματα της μικροκλοπής και της κλοπής όταν ήταν ανήλικος, ενώ όταν ενηλικιώθηκε διέπραξε παραβάσεις του κώδικα οδικής κυκλοφορίας. Δεν τέλεσε άλλα εγκλήματα μετά το 1994. Συμπερασματικά, τα υπό κρίση αδικήματα δεν είναι τόσο σοβαρά ώστε να δικαιολογούν τη διάσπαση μιας οικογένειας με μικρό παιδί.

34. Το Δικαστήριο επαναλαμβάνει ότι η ύπαρξη ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής κατά την έννοια του άρθρου 8 της Σύμβασης πρέπει να εξεταστεί λαμβάνοντας υπόψη το χρόνο που η απαγόρευση διαμονής κατέστη οριστική και αμετάκλητη.

35. Στην υπό κρίση υπόθεση καθοριστικής σημασίας ημερομηνία είναι η 4η Δεκεμβρίου 1996, όταν το διοικητικό δικαστήριο εξέδωσε την απόφαση με την οποία επικύρωσε την απαγόρευση διαμονής. Κατά συνέπεια οι προσφεύγοντες μπορούν να επικαλεστούν τη γέννηση της κόρης τους στις 14.8.1995 και όχι μόνον τη συγκατοίκησή τους που ξεκίνησε στις αρχές του 1994 πριν την εφαρμογή της διαδικασίας απαγόρευσης διαμονής.

36. Ενόψει των ανωτέρω, η απαγόρευση διαμονής, που είχε ως αποτέλεσμα το χωρισμό του ζεύγους και το χωρισμό του πατέρα από την κόρη του αποτελεί επέμβαση στο δικαίωμά τους για σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής τους ζωής.

Β) Επί της παραβίασης του άρθρου 8 παρ. 2 της ΕυρΣΔΑ: 37. Η προαναφερόμενη επέμβαση παραβιάζει τη Σύμβαση εάν δεν πληροί τις προϋποθέσεις της παραγράφου 2 του άρθρου 8 της Σύμβασης. Είναι κατά συνέπεια αναγκαίο να καθορισθεί εάν το σχετικό μέτρο απαγόρευσης διαμονής «προβλέπεται από το νόμο», δικαιολογείται από τους λόγους που αναφέρονται στην παράγραφο 2 του άρθρου 8 και είναι «αναγκαίο σε μια δημοκρατική κοινωνία».

38. Κατά την άποψη των προσφευγόντων, την οποία υποστήριξε και η κυβέρνηση της Τουρκίας, η υπό κρίση επέμβαση δεν «προβλέπεται από το νόμο». Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ανήκει στις εθνικές αρχές και κυρίως στα δικαστήρια το έργο να ερμηνεύουν και να εφαρμόζουν την εθνική νομοθεσία.

39. Το Δικαστήριο παρατηρεί ότι η απαγόρευση διαμονής που επιβλήθηκε στον πρώτο προσφεύγοντα στηρίζεται στην εθνική νομοθεσία. Όμως, οι προσφεύγοντες ισχυρίστηκαν ότι οι διατάξεις της εθνικής νομοθεσίας δεν ήταν εφαρμοστέες ενόψει της Απόφασης 1/80 του Συμβουλίου Σύνδεσης που υιοθετήθηκε κατ' εφαρμογή της Συμφωνίας Σύνδεσης Ευρωπαϊκής Ένωσης – Τουρκίας. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι το διοικητικό δικαστήριο έκρινε την υπόθεση λεπτομερειακά αλλά διαπίστωσε ότι ο κύριος Yildiz παρέλει-

ψε να αποδείξει ότι πληροί τις προϋποθέσεις εφαρμογής των διατάξεων της προαναφερόμενης Απόφασης. Έτσι το Δικαστήριο κρίνει ότι πληρείται η προϋπόθεση της παραγράφου 2 του άρθρου 8, ότι δηλαδή το μέτρο που συνιστά επέμβαση στο δικαίωμα των προσφευγόντων για σεβασμό της ιδιωτικής και της οικογενειακής τους ζωής «προβλέπεται από το νόμο».

40. Περαιτέρω το Δικαστήριο αποφαινεται ότι η προσβαλλόμενη απαγόρευση διαμονής εξυπηρετούσε νόμιμο σκοπό, κυρίως την «προάσπιση της δημόσιας τάξης και την πρόληψη της εγκληματικότητας».

41. Αναφορικά με την αναγκαιότητα της επέμβασης το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ανήκει στα συμβαλλόμενα κράτη η υποχρέωση προάσπισης της δημόσιας τάξης. Πηγάζει από γενικά παραδεδεγμένη αρχή του διεθνούς δικαίου και περιορίζεται από τις συμβατικές τους υποχρεώσεις η εξουσία τους να ελέγχουν την είσοδο και την παραμονή των αλλοδαπών στο έδαφός τους. Γι' αυτό το σκοπό μπορούν να απελαύνουν τους αλλοδαπούς που καταδικάζονται για ποινικά αδικήματα. Όμως, οι σχετικές αποφάσεις τους στο μέτρο που συνιστούν επέμβαση στο δικαίωμα σεβασμού της οικογενειακής ζωής, που εγγυάται το άρθρο 8 παρ. 1 της Σύμβασης, πρέπει να είναι αναγκαίες σε μια δημοκρατική κοινωνία, και ειδικότερα να είναι ανάλογες του επιδιωκόμενου σκοπού και να δικαιολογούνται από επιτακτική κοινωνική ανάγκη.

42. Κατά συνέπεια καθήκον του Δικαστηρίου είναι να κρίνει εάν η απαγόρευση διαμονής που επιβλήθηκε στον πρώτο από τους προσφεύγοντες εξισορροπεί – λαμβάνοντας υπόψη τις συγκεκριμένες περιστάσεις – τα αντιμαχόμενα συμφέροντα, αφενός το δικαίωμα των προσφευγόντων για σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής ζωής τους και αφετέρου την προάσπιση της δημόσιας τάξης ή την πρόληψη της εγκληματικότητας. Το Δικαστήριο καλείται εν προκειμένω να αξιολογήσει μια σειρά κριτηρίων που έχει θέσει.

43. Κατ' αρχήν θα εξετάσει την οικογενειακή κατάσταση των προσφευγόντων στην Αυστρία και τη διάρκεια της παραμονής τους σ' αυτήν τη χώρα. Διαπιστώνει ότι ο πρώτος από τους προσφεύγοντες, ο κύριος Yildiz δεν είναι μετανάστης δεύτερης γενιάς, δηλαδή κάποιος που γεννήθηκε ή έχει ζήσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στη χώρα από την οποία πρόκειται να απελαθεί. Έφθασε στην Αυστρία το 1989, σε ηλικία δέκα τεσσάρων ετών, και κατά συνέπεια πρέπει να έχει δεσμούς με τη χώρα καταγωγής του και ειδικότερα πρέπει να ομιλεί την τουρκική. Από την άλλη πλευρά ήταν έφηβος όταν έφθασε στην Αυστρία, όπου συνεχίζει να ζει η πατρική του οικογένεια. Το Δεκέμβριο του 1996, όταν το διοικητικό δικαστήριο επικύρωσε το μέτρο της απαγόρευσης διαμονής ζούσε στην Αυστρία για επτά χρόνια, εργαζόταν σ' αυτήν τη χώρα και συγκατοικούσε για περίπου τρία χρόνια με τη δεύτερη προσφεύγουσα, τη σύζυγό του, η οποία έχει γεννηθεί στην Αυστρία και έχει ζήσει όλη της τη ζωή σε αυτήν τη χώρα. Η κόρη του ζεύγους και τρίτη προσφεύγουσα ήταν κατά τον κρίσιμο χρόνο ηλικίας ενός έτους και τεσσάρων μηνών. Στην πραγματικότητα, αποφασίζοντας οι αυστριακές αρχές το μέτρο απαγόρευσης διαμονής αναγνώρισαν ότι ο πρώτος από τους προσφεύγοντες ήταν σε σημαντικό βαθμό ενσωματωμένος στην αυστριακή κοινωνία. Όμως, το Δικαστήριο κρίνει ότι, όσον αφορά στις ενδεχόμενες συνέπειες της απαγόρευσης διαμονής στην οικογενειακή ζωή, οι αρχές παρέλειψαν να αποδείξουν ότι ευλόγως μπορεί να αναμένεται από τη δεύτερη προσφεύγουσα να ακολουθήσει τον πρώτο στην Τουρκία, ειδικότερα ότι μιλούσε την τουρκική γλώσσα και διατηρούσε δεσμούς άλλους πλην της ιθαγένειάς της με αυτήν τη χώρα.

44. Είναι αλήθεια ότι στο μεταξύ μεταβλήθηκε η οικογενειακή κατάσταση των προσφευγόντων. Το ζεύγος Yildiz χώρισε και ενώ η δεύτερη προσφεύγουσα ζει στην Αυστρία ο πρώην σύζυγός της διαμένει στην Τουρκία. Η κόρη τους και τρίτη προσφεύγουσα διαμένει σε συγγενείς στην Τουρκία αν και η μητέρα της και δεύτερη προσφεύγουσα έχει κατ' αποκλειστικότητα την επιμέλειά της και διαβεβαιώνει ότι προτίθεται να αναλάβει στο μέλλον τη φροντίδα της. Όμως, το Δικαστήριο υποχρεούται να αξιολογήσει την οικογενειακή κατάσταση των προσφευγόντων το χρόνο που κατέστη οριστική η απαγόρευση διαμονής που εκδόθηκε σε βάρος του πρώτου εξ αυτών. Καθήκον του Δικαστηρίου είναι να εξετάσει εάν οι εθνικές αρχές συμμορφώθηκαν με την υποχρέωσή τους να σεβαστούν την οικογενειακή ζωή των προσφευγόντων κατά τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή και δεν μπορεί να λάβει υπόψη του την κατάσταση που δημιουργήθηκε μετά την έκδοση της απόφασης της απαγόρευσης διαμονής. Ούτε υποχρεούται το Δικαστήριο να διερευνήσει εάν υπάρχει σχέση αιτίας και αιτιατού – όπως ισχυρίζονται οι προσφεύγοντες – μεταξύ του προσβαλλόμενου μέτρου και των μετέπειτα εξελίξεων, ειδικότερα του διαζυγίου του ζεύγους Yildiz.

45. Έπειτα, το Δικαστήριο εξετάζει τα εγκλήματα που διέπραξε ο πρώτος από τους προσφεύγοντες καθώς η σοβαρότητά τους είναι ουσιαστικό στοιχείο της αξιολόγησης της αναλογικότητας της επέμβασης στην οικογενειακή ζωή τους. Σημειώνει ότι ο κύριος Yildiz ήταν ανήλικος το 1993, όταν καταδικάστηκε για

μικροκλοπές και κλοπή και ότι δεν επιβλήθηκαν σε βάρος του ποινές. Από το 1992 έως τον Απρίλιο του 1994 καταδικάστηκε επτά φορές για παραβάσεις του κώδικα οδικής κυκλοφορίας, ειδικότερα επειδή οδηγούσε χωρίς να είναι κάτοχος άδειας ικανότητας οδήγησης, παραβίασε ερυθρό σηματοδότη και το ανώτατο όριο ταχύτητας. Τα πρόστιμα που του επιβλήθηκαν ανήλθαν στο ποσό των 28.000 αυστριακών σελινίων (που αντιστοιχούν σε 2.035 ευρώ). Συμπερασματικά, το Δικαστήριο κρίνει ότι τα προαναφερόμενα αδικήματα δεν είναι αμελητέα. Όμως, όπως αποδεικνύουν οι μικρές ποινές που επιβλήθηκαν στο δράστη, οι εθνικές αρχές θεώρησαν ότι ήσαν ήσσονος σημασίας. Επιπλέον, ο κύριος Yildiz δεν διέπραξε ποινικά αδικήματα από τον Απρίλιο του 1994 έως το Δεκέμβριο του 1996 όταν ολοκληρώθηκε η διαδικασία απαγόρευσης διαμονής. Κατά συνέπεια, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, μετριάζεται από τις ειδικότερες περιστάσεις της υπό κρίση υπόθεσης ο φόβος των αρχών ότι ο πρώτος προσφεύγων συνιστά κίνδυνο για τη δημόσια τάξη και ασφάλεια επειδή μπορεί να διαπράξει και άλλα αδικήματα.

46. Λαμβάνοντας υπόψη τα ανωτέρω το Δικαστήριο αποφαίνεται ότι οι αρχές παρέλειψαν να εξισορροπήσουν τα αντιμαχόμενα συμφέροντα και ότι η επέμβαση στο δικαίωμα των προσφευγόντων για σεβασμό της ιδιωτικής και οικογενειακής τους ζωής ήταν δυσανάλογη του επιδιωκόμενου σκοπού.

Το Δικαστήριο αποφάσισε ομόφωνα ότι η Αυστρία παραβίασε το άρθρο 8 της Σύμβασης.